

148

ПЕТРИКОВКА
ОДЕСЬ ПРОЛЕТАРИАТ

152

№30

Одесса Суворовская крепость
в Парке им. Т. Г. Шевченко

Одеса Суворовська фортеця
у Парку ім. Т. Г. Шевченка

Куда Кеїв - 54
вул. Шкорова - 52-к-38

Кому Мамзку
Володимарю Антоноу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя:
322300 Д-перобська
цариначскі р-н.
п. Петриківка вул.
Дружба №3 Тюльовий в.

252054

Индекс предприятия связи места назначения

БУЛАВІН ЄРЕМІЙ МИХАЙЛОВИЧ.

1924 року народження, родом з селища Петриківки
Царичанського району Дніпропетровської області.

У нашій сім'ї було 16 душ, а я найменший - дев'ять минуло, коли настав голод. Робили всі, працювати любили старі, дорослі й діти. Орали землю, сад ростили, мали дві корови, коня, 10 овець. Настав 32-й рік. Сім'ю всю розігнали, забрали землю, забрали сад і все хазяйство. Квашенину, сушеню - і те навіть позабирали. Про зерно й мови нема - зразу повигрибали. Був накладений такий податок, що не можна було ~~реже~~ розрахуватись. Хіба що дітьми пухлими...

Ходили по дворах такі бригади по викачці хліба. Не бригади, а банди серед білого дня. Ні совісті, ні жалю, ні людяності. Казали на селі, що, вмираючи, ці нелюди, вже старі, просили прощення за все содіяне ними тоді. Але немає їм прощення. Пригадую, я сам у хаті, пухлий, рухатись не можу. Заходить один з тої бригади і до мене, малого: "То ти ще живий? Чим же ти живеш?" Тут, на щастя моє, заходить наш сусід, він відняв мене. А вже потім старший брат приїхав з міста, забрав мене, і так я достався жити.

В нашій сотні дворів живих лишилось кілька душ. Мертвих звозили і скидали до силосних ям. Таке було і в інших селах. Може, десь було й легше, але я не чув. Деякі сім'ї дотла вимирали, навіть фамілія зникла з цього світу навечно. Важко писати це, слова важкі, але це правда.

чим же ти живеш?" Тут, на щастя
 нас, захопивши нашу сусіду, ~~вигнав~~
~~мене~~ як вигнав мене. А він
 нехитий старший брат. Приїхав з міста,
 забрав мене, і так я залишився
 тут.

В нашій селі до рід (селотар)
 живих лишалося кілька ~~холодів~~.
 думи. Решту людей мертвих зводили
 ми і свідання до свідомих. Але,
 так було і в інших селах. Але,
 де було і менше, але я не чув.
 В дідівній сім'ї дотепер виширши,
 навіть фамілія зникла з цим
 світу навіть. Ванко несе
 це, слова Ванки, але це правда.

#

Бригады, яку называли во Вятке (и
в то время называли бригадой дикорубов),
из Вятки не только не вывозили, а
и тех кто из них и оставался в Вятке
то в них не было ни свободы ни
и доверия, ни живых людей.
Правда существовала и тогда, и
сейчас иридиды до сих пор в
и в то время когда все это
вышло из головы, когда
до них не приходило, до
красоты, все это
также старались не
дети не только в
дети, да и взрослые, и
везде и в каждом в
будет все же в
везде будет, и
так и в будничном
предмет в свету
ночью все же
сложно как
до конца и
мне, и
что будет в
мне так и
мне, и
иногда
иногда
хотел в

